

ฆ่าอำพราง

บทนำ

กลางดึกของคืนวันเสาร์ เทียงคินสี่สิบห้านาที

ขณะ รมภ. หนุ่มวัยสามสิบกว่านั่งหลับหงออยู่ในป้อมยามปากทางเข้าหมู่บ้าน รถเก๋งคันเล็กกะทัดรัดที่หยุดอยู่ตรงประตูทางเข้า ดีไฟสูงกะพริบสาดเข้ามาภายใน ป้อมยามสองสามครั้ง ทำให้เขาต้องยกมือขึ้นขยี้มันย่นตาแล้วชะโงกหน้ามองออกไป

“อ้วกกก...”

ชายหนุ่มขัดกระบองเข้าที่เอวแล้วลุกขึ้นยืน เขาเปิดประตูป้อมยามเดินออกไป ภาพที่เห็นตรงหน้า ศีรษะและแขนข้างหนึ่งของหญิงสาวเจ้าของรถคันเล็ก ห้อยพับออกมาจากรถต่างรถอย่างหมดสภาพ รมภ. หนุ่มส่ายหน้าไปมาเมื่อเห็นสภาพของเธอตอนนี้ ทำให้เขานึกประหลาดใจว่า เธอสามารถครองสติขับรถกลับมาถึงนี้ แล้วยังเสด็จลอดผ่านด่านตรวจแอลกอฮอล์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจมาได้ อย่งไรกัน

เมื่อเดินไปถึงรถคันนั้น ชายหนุ่มทำท่าตะเบะอย่างเคยชินตามหน้าที่ ก่อนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“คุณ...คุณไหวหรือเปล่าครับ”

ขณะที่จุ่มกัลป์ย่น เหมือนกำลังกลั้นหายใจกับกลิ่นคละคลุ้งของแอลกอฮอล์ และเศษอาหารย่อยสลายไม่หมด ซึ่งกองเลอะเทอะอยู่บนพื้นคอนกรีต

“หือ...” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นพร้อมกับเสียงคราง

“อ้าว คุณอเมริกาเนี่ย”

“ซ่ายย...ฉันเอง...”

เธอลากเสียงยาวพลางถูริมฝีปากไปมากับแขนเสื้อตรงหัวไหล่ พยายามบังคับน้ำเสียงให้ปกติ ขณะเปลือกตาปิดลงเกือบครึ่งลูกตา แต่เธอพยายามใช้พลังที่เหลือทั้งหมดดันมันให้กลับขึ้นไปอยู่ที่เดิม พลางเพ่งมองมายัง รปภ. หนุ่ม

“ไอ้โฮ สภาพอย่างนี้คุณรอดมาได้ยังไงนี่”

“โอ้เคีย...คุณบุญซ่ง...เบียร์แค่นี้มันไม่คณามือฉันร้อก เพื่อน ๆ ฉัน อีพวกนั้นมันคออ่อนสินดี”

น้ำเสียงของเธออ้อแอ้ ศีรษะโงนเงน มือข้างหนึ่งยกออกมานอกรถ ปิดป้ายไปมาในอากาศ

“เอ่อ ผมซื้อบุญส่งครับ”

“ก็ด้ายย...ก็ได้ คุณซื้อบุญส่ง ฉันออกเสียงถูกหรือยัง”

“ครับผม ว่าแต่ ตอนนี้อยู่ยังจำบ้านคุณได้อยู่หรือเปล่าครับ”

เสียงหัวเราะร่วนของหญิงสาวทำให้เขาขมวดคิ้ว

“นี่หมายความว่า คุณคิดว่าฉันกำลังเมาหัวทึมละสิ”

“ก็ เอ่อ เท่าที่ผมเห็นสภาพคุณตอนนี้...”

หญิงสาวหัวเราะอีกครั้งอย่างอารมณ์ดี ก่อนกระดกนิ้วหัวแม่มือข้ามหัวไหล่ไปทางด้านหลังรถ

ชายหนุ่มชะเง้อมองไปที่เบาะหลังตามนิ้วมือเธอ

“ฉันยังมีไฮเนเกนอีกสามขวดที่เบาะหลัง” เธอบอก

“นี่หมายความว่า คุณยังจะกลับไปดื่มต่อบ้านได้อีก”

“ซ่ายย...แล้วในตู้เย็นที่บ้านฉันนะ มีเสเปียงอีกเพียบบบ...” เธอลากเสียงยาว “วันนี้ฉันจะลงมือทำผัดซี๊ไม่าเป็นกับแกลั่มละ...ราตรีสวัสดิ์ค่ะคุณบุญส่ง”

พูดจบ หญิงสาวเข้าเกียร์ กระชากรถคันเล็กผ่านป้อมยามเข้าไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มสายศีรษะไปมากับภาพของสาวโสดด้วยสามลิปสีประจำหมู่บ้าน ตอนนี้อยู่เขาได้แต่หวังว่าอเมริกาคงจะครองสติเปิดประตูรั้ว แล้วขับรถคันเล็กของเธอเข้าไปจอดในโรงเก็บรถ บริเวณบ้านเดี่ยวชั้นเดียวเนื้อที่ขนาดพอเหมาะ ตรงท้ายสุดของหมู่บ้านได้อย่างปลอดภัยไร้รอยขีดข่วนเหมือนเช่นทุกครั้ง

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

บี๊มมม...

เสียงดังสนั่นจนพื้นดินสะเทือนไหวได้ยินไปทั่วเขตหมู่บ้าน แสงไฟภายในบ้านหลายหลังสว่างวาบขึ้นพร้อมกับเสียงอะอะไวยวายดังลั่น ปรก. หมุนสะดุ้งสุดตัว เขาขัดกระบอกประจำกายกับไฟฉายกระบอกใหญ่เข้าที่เอว แล้ววิ่งออกมาจากป้อมยาม

แสงสว่างที่ลุกโชนและกลุ่มควันพวยพุ่งทำให้เขาเียนตะลึงอยู่ชั่วขณะ จากนั้นรีบดึงจักรยานเสือภูเขาประจำตำแหน่งที่นอนตะแคงอยู่ข้างป้อมยามให้ตั้งขึ้น แล้วรีบปั่นออกไปยังบริเวณท้ายหมู่บ้านซึ่งเป็นต้นตอของแสงเพลิงอย่างรวดเร็ว

หลายนาที่ต่อมา บ้านทุกหลังก็เปิดไฟสว่าง ทุกคนตื่นจากการหลับใหล ออกมายืนจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ไม่คาดฝันที่เกิดในหมู่บ้านตอนตีหนึ่ง เช่นนี้ แต่ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้บ้านหลังเกิดเหตุ เพราะกลัวจะเกิดระเบิดซ้ำขึ้นมาอีก

และกว่าระดับเพลิงสามสี่คืน พร้อมกับเสียงไซเรนและแสงไฟสีแดงกะพริบถี่ๆ บนหลังคาจะมาถึง เวลาที่ล่วงเลยไปนานหลายสิบนาที สายเกินกว่าจะเข้าไปช่วยคนที่อยู่ในบ้านหลังนั้นได้ พวกเขาได้แต่ฉีดน้ำเพื่อป้องกันไฟลุกลามไปติดบ้านหลังอื่น แล้วรอกำลังเสริมจากเขตอื่นที่วิทยุไปขอความสนับสนุน ส่วนบ้านหลังที่เป็นต้นเพลิงถูกไฟไหม้อย่างรุนแรงเกินกว่าจะดับได้ทันเสียแล้ว

1

สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าอุ้มรัก

ยินดีต้อนรับ

ท่านสมาชิกวุฒิสภาคุณ ทวีเกียรติกำจร

ประธานมูลนิธิเพื่อเด็กกำพร้าอุ้มรัก

และผู้มีอุปการคุณทุกท่าน ด้วยความยินดียิ่ง

จากใจ...ลูก ๆ สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าอุ้มรักทุกคน

รถนำขบวนของตำรวจท้องที่หักเลี้ยวเข้าประตู ผ่านป้ายยินดีต้อนรับที่ติดไว้ตรงประตูทางเข้า ตามด้วยรถตู้ทีวีไอพีดีฟิล์มที่บัสแสงอีกสามคัน มุ่งตรงไปยังอาคารหอประชุมที่มีคนกลุ่มใหญ่รอต้อนรับอยู่

วันนี้เป็นวันครบรอบห้าปีการก่อตั้งสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าอุ้มรัก ของมูลนิธิเพื่อเด็กกำพร้าอุ้มรัก ที่มีสมาชิกวุฒิสภาคุณ ทวีเกียรติกำจร ้วยสี่สิบห้าปี เป็นประธานมูลนิธิและผู้ก่อตั้ง โดย ส.ว. หนู่มใหญ่วัยกลางคน นักธุรกิจใหญ่ด้านอสังหาริมทรัพย์ และเจ้าของอุตสาหกรรมส่งออกเหล็กกล้ารายใหญ่ของประเทศ เดินทางมาร่วมพิธีอันน่ายินดีครั้งนี้ด้วยตนเอง

เด็กกำพร้าตั้งแต่วัยทารกแบบอะไปจนถึงอายุสี่ห้าปี มากกว่าสองร้อยชีวิตที่นี่ ได้รับการดูแลเป็นอย่างดีในทุกๆ ด้าน ทั้งด้านปัจจัยสี่ สุขภาพอนามัย รวมไปถึง

โอกาสทางการศึกษา ตามมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ทุกอย่างที่มีพร้อมครบครัน

ผู้ที่มากไปด้วยบารมีและทรัพย์สิน ย่อมทำในสิ่งที่เสริมส่งบารมีให้มากยิ่งขึ้นอีก หรืออาจเป็นเพราะภรรยาของ ส.ว.ดูลไม่สามารถมีทายาทให้เขาไว้สืบสกุล และรับช่วงต่อกองมรดกที่มากมายมหาศาล สถานสงเคราะห์เด็กแห่งนี้จึงเกิดขึ้นเพื่อชดเชยสิ่งที่ผู้มั่งคั่งและมากด้วยบารมีขาดหายไป

และผู้ที่ได้รับความไว้วางใจให้ดูแลสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าแห่งนี้ก็คือ นายแพทย์วิทย์ วิทยาศิริ เพื่อนรักสมัยเรียนมัธยมของ ส.ว.ดูล พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ชายหญิงซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของสถานสงเคราะห์อีกสิบห้าคน

09.00 น. เมื่อถึงฤกษ์พิธีการ เด็กกำพร้าของสถานสงเคราะห์ทุกเพศทุกวัยจำนวนกว่าสองร้อยคนในหอประชุมลุกขึ้นยืนตรงพร้อมกัน เพื่อแสดงความเคารพผู้มีอุปการคุณของพวกเขา

ส.ว.ดูลผู้มากด้วยบารมีเดินยิ้มเข้ามา สีหน้าเปี่ยมเมตตา พี่เลี้ยงผู้หญิงสองสามคนต้องยืนอยู่แถวหน้า เพื่อคอยปรามเด็กเล็ก ๆ วัยกำลังซุกซนให้อยู่ในความสงบ ท่าน ส.ว. เดินเข้าไปทักทายเด็กน้อยคนหนึ่งที่ยืนอยู่แถวหน้า จากนั้นเดินตรงไปยังที่นั่งรับรองพร้อมกับผู้ติดตาม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อน ๆ ที่อยู่ในแวดวงธุรกิจส่งออก มีเพียงสองสามคนที่เป็นข้าราชการจากกระทรวงการพัฒนาลังคมฯ

คุณหญิงคุณนายและนักธุรกิจเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นมหาเศรษฐีที่มีเงินเหลือกินเหลือใช้ จึงใช้เวลาว่างในการออกหวานเงิน เพื่อแสดงความเป็นคนดีมีเมตตาให้เป็นที่ประจักษ์แก่สังคม แสดงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่คนที่ด้อยโอกาส เช่นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญพึงกระทำ

เสียงปรบมือระคนเสียงของเด็ก ๆ ดังกึกก้องหอประชุม เมื่อพิธีกรสาวกล่าวเรียนเชิญท่านประธานมูลนิธิขึ้นพูดเปิดงานฉลองครบรอบห้าปีบนเวที

ส.ว.ดูลลุกขึ้น พลาถยกมือไหว้อย่างนอบน้อมเพื่อให้เกียรติแก่ที่ประชุม ปากถูรอยยิ้มอímเิบบนดวงหน้า ก่อนจะเดินขึ้นไปยืนบนโพเดียมบนเวที เจ้าหน้าที่สาวของสถานสงเคราะห์ถือพานทองมีแป้มกำมะหยี่สีแดงเลือดนกวางอยู่เดินเข้ามา

ภายในแฟ้มคือคำกล่าวที่ขัดเกลาสำนวนมาแล้วอย่างลึกซึ้งกินใจ สำหรับท่านประธานมูลนิธิกล่าวเปิดงานในวันนี้

ส.ว.คุณไม่หยิบแฟ้มที่วางอยู่บนพาน แต่กลับกระซิบอะไรบางอย่างกับเธออย่างสุภาพ

หญิงสาวยิ้มตอบ เธอย่อตัวลงเป็นการแสดงความเคารพ แล้วเดินลงเวทีไปพร้อมกับพานทองและแฟ้มกำมะหยี่สีสดที่เตรียมไว้

“กราบเรียนท่านผู้มีเกียรติ เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ทุกท่าน และสวัสดิ์ดีลูก ๆ ทุกคนที่เป็นเด็กดีของสถานสงเคราะห์อุ๋นรักแห่งนี้”

คำกล่าวทักทายเป็นกันเองของประธานมูลนิธิ ทำให้ทุกคนในหอประชุมยิ้มยินดี

“ผมต้องขอภัยทางเจ้าหน้าที่ด้วย ที่เตรียมคำกล่าวไว้ให้ผมแล้วเป็นอย่างดี ผมคิดว่าคำกล่าวในแฟ้มนั้นน่าจะเป็นสิ่งดี ๆ ที่อยากบอกกับทุกคน ในการครบรอบห้าปีของสถานที่อันเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความเมตตาแห่งนี้ แต่นั่นก็คงไม่แตกต่างจากคำกล่าวที่จะออกมาจากความรู้สึกของผมที่จะกล่าวกับพวกเราในวันนี้มากนัก เพราะคำกล่าวที่อยู่ในแฟ้มนั้นก็คงล้นออกมาจากหัวใจ เช่นเดียวกับคำกล่าวของผมที่ได้ล้นออกมาจากหัวใจเฉกเช่นเดียวกัน”

สำนวนโวหารที่แฝงด้วยอำนาจและมีน้ำเสียงนุ่มลึกซัดถ้อยซัดคำ ทำให้เสียงปรบมือและเสียงของเด็ก ๆ ภายในหอประชุมดังขึ้นอีกครั้ง

เมื่อเสียงอื้ออึงภายในหอประชุมสงบลง

“ลูก ๆ ที่รักทั้งหลายของพ่อ”

ส.ว. ผู้ทรงเกียรติพูดขึ้นอีกครั้ง โดยใช้สรรพนามแทนตัวเองว่าพ่อ เป็นจิตวิทยาในการสร้างความใกล้ชิดและให้ความอบอุ่น ซดเซยสิ่งที่เด็กกำพร้าทุกคนขาดหายไป และกำลังพำเพ็ญรักษา

“พ่ออยากบอกกับพวกเราว่า แม้ว่าสถานที่แห่งนี้จะมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่าสถานสงเคราะห์ แต่พ่อคิดอยู่เสมอว่าที่นี่คือบ้าน บ้านที่แสนอบอุ่น บ้านที่เต็มไปด้วยความรักความหวังเีย บ้านอันเป็นที่รักของพวกเราทุกคน เพราะที่นี่คือบ้านอุ๋นรัก”

พุดจบ เขามายมือทั้งสองข้างออกไปข้างหน้า เพื่อรับเสียงปรบมือที่ตั้งขึ้น อีกคำรบหนึ่งภายในหอประชุม

“ลูก ๆ ที่รักของพ่อ ไม่ใช่พ่อเพียงคนเดียวหรอกที่สร้างบ้านอุ่นรักแห่งนี้ขึ้นมา ท่านผู้ใหญ่ใจดีทั้งหลายที่นั่งอยู่ในหอประชุมแห่งนี้ก็ล้วนเป็นผู้มีจิตเมตตา เป็นผู้อุปการะลูก ๆ ทุกคนเช่นกัน”

คราวนี้เขามายมือออกไปทางคุณหญิงคุณนายและนักธุรกิจทั้งหลาย ที่นั่งอมยิ้มอิมเอบกับบุญกุศลที่ผู้มากด้วยบารมีแผ่แผ่มาถึง ขณะรอรับเสียงปรบมือจากเด็ก ๆ

ส.ว.ดุลใช้เวลาสี่สิบห้านาทีในการกล่าวเปิดงาน เมื่อเขากลับลงมานั่งที่โต๊ะรับรอง การแสดงบนเวทีของเด็ก ๆ เพื่อตอบแทนน้ำใจและต้อนรับผู้มีอุปการคุณทั้งหลายจึงเริ่มต้นขึ้น

“แหม...สำนวนโวหารของท่าน ส.ว. นี้ยังแหลมคมกินใจ ไม่ได้ด้อยไปกว่าตอนอภิปรายในสภาเลยนะคะ”

คุณหญิงคนหนึ่งที่นั่งข้าง ๆ พุดเย้า

“ขอบคุณครับคุณหญิง” เขาหันมาค้อมศีรษะให้ “ผมไม่เคยทราบว่าคุณหญิงก็ติดตามการอภิปรายในสภาด้วย”

“ก็ท่านสามีขอบคุณีคะ ก็เลยพลอยได้ติดตามไปด้วย”

“เอ ผมว่าท่านนายพลเมื่อเกษียณแล้วน่าจะลงเล่นการเมืองบ้างนะ คราวนี้ละ คุณหญิงก็จะได้ชมคนที่บ้านอภิปรายในสภาบ้าง” เขากล่าวถึงนายทหารยศพลโทสามีของคุณหญิงเป็นเชิงหยอกเข้าคั้น

คุณหญิงใช้มือป้องปาก หัวเราะออกมาเบา ๆ อย่างผู้ดี แล้วพุดขึ้น

“ท่านนายพลหรือคะ หน้านั้นหากลงเล่นการเมืองจริง เห็นทีคงต้องไปเข้าคอร์สการพูดกับท่านก่อนกระมัง”

ส.ว.ดุลยิ้มให้กับความช่างพูดของคุณหญิง แล้วเอี้ยวตัวกลับไปหาเลขานุการส่วนตัวที่ยืนค้อมศีรษะอยู่ทางด้านหลัง รอให้ทั้งคู่สนทนาเสร็จ

“มีอะไรหรือ” เขาถามเสียงเบา ขณะคุณหญิงหันกลับไปให้ความสนใจการแสดงของเด็ก ๆ บนเวที

“คุณหมอวิทย์ต้องการพบท่านเป็นการส่วนตัวครับ เห็นว่าเป็นเรื่องด่วน”
เลขาฯ หมุ่มกระซิบที่ข้างหู
“ตอนนี้เลยรี”
“ครับท่าน”
เขาพยักหน้ารับ เลขาฯ คนสนิทเดินเลียงออกไป
ส.ว.ตุลกล่าวขอตัวกับคุณหญิง ลูกขึ้นค้อมศิริระชะลา แล้วเดินออกไปจาก
หอประชุม

ที่ห้องทำงานของนายแพทย์วิทย์ วิทยาศิริ ผู้ทำหน้าที่ดูแลสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า
อุ๋นรัก

“เราได้รับสิ่งที่ท่านต้องการแล้วครับท่าน ส.ว.” หมอวิทย์เอ่ยขึ้น เมื่อเจ้าของ
สถานสงเคราะห์หนึ่งลงตรงหน้า

“ไม่เอาน่าวิทย์ เรียกตุลเฉย ๆ ก็ได้”

“ได้ไง ก็อำนาจบารมีมันต่างกัน” หมอวิทย์พูดกลั้วหัวเราะ

“ฉันละเชื่อนายเลย ถึงตอนนี้ฉันจะมีอำนาจบารมี แต่ก็ยังจำได้ไม่เคยลืม
ว่าสมัยมัธยมฉันเคยลอกการบ้านนายวะ”

คราวนี้หมอวิทย์หัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ฉันไม่น่าไปเรียนหมอเลย น่าจะไปเป็นนักธุรกิจอย่างนาย”

“เอาละ ๆ อย่างมาเสียเวลาตัดพ้ออะไรกันตอนนี้เลย นายมีเรื่องด่วนจะคุย
กับฉันไม่ใช่หรือ”

หมอวิทย์ยิ้มให้ แล้วพูดว่า “สิ่งที่นายต้องการ ฉันตรวจดูอย่างละเอียด
แล้ว ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ”

“จริงหรือ งั้นทุกอย่างก็กำลังไปได้ดี”

“ใช่ ทุกอย่างกำลังไปได้ดี แม้วิธีการมันจะไม่ค่อยถูกต้องสักเท่าไร แต่
เราไม่มีทางเลือกอื่นอีก เพราะคนของเราก็กำลังจะหมดหนทางเช่นกัน หากไม่มีรับ
ดำเนินการ”

คราวนี้ ส.ว.ตุลสุดหายใจแรง ดวงตาเริ่มฉายแวววิตกกังวลจนหมอวิทย์

สังเกตเห็น

“หมายความว่า...”

“เรารอนานไม่ได้” ศ.ว.ดุลงสิงพูดขึ้น “เราใช้แผนการขั้นสุดท้ายแล้ว”

“นี่คงเป็นความจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ของเราสิ”

“ใช่” น้ำเสียงเรียบ ๆ ที่แฝงด้วยความหวั่นวิตกตอบออกไป ขณะสายตายังคงจับจ้องใบหน้าของหมอวิทย์

“ฉันหวังว่า คนของนายคงทำงานได้อย่างเรียบร้อยดี ไม่ทิ้งกลิ่นอะไรไว้”

“ทุกอย่างสะอาดหมดจด ไร้ร่องรอยให้ตามเจอ พวกเขาเป็นมืออาชีพ ไว้ใจ
ได้”

“งั้นฉันก็เบาใจ” หมอวิทย์ตอบ แม้สีหน้าจะยังกังวล

การสนทนาของทั้งคู่จบลง เมื่อท่าน ศ.ว. ขอตัวออกไปร่วมงานข้างนอก

2

อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

ภายในไร่เฮฟเว่น ไร่รุ่งนตรงเชิงเขาเนื้อที่ราวสองร้อยไร่ บ้านพักหลังใหญ่ สไตลีสอร์ตตั้งอยู่บนเนินเตี้ย ๆ แต่มองลงมาเห็นทัศนียภาพโดยรอบได้ทั่วทั้งไร่ ชายเจ้าของไร่วัยสี่สิบเอ็ดปีนั่งอยู่บนเก้าอี้โยกริมระเบียง เขาโยนหนังสือพิมพ์ฉบับเมื่อวานสองฉบับลงบนโต๊ะ รายงานข่าวเหตุการณ์ที่เขาต้องการทราบ มีรายละเอียดตรงกันทั้งสองฉบับ แม้ว่าก่อนหน้านี้โทรทัศน์ได้รายงานข่าวบ้างแล้ว แต่เขาต้องการทราบรายละเอียดทั้งหมดมากขึ้นอีก ตอนบ่ายเมื่อวานเขาสั่งให้เด็กในไร่ลงไปหาซื้อหนังสือพิมพ์ในตัวอำเภอ ภรรยาของเขาขอติดรถลงไปด้วยอาการร้อนใจโดยไม่ยอมบอกสาเหตุ หรืออาจเป็นเพราะเธอกับเอมิกา หญิงสาวที่กำลังตกเป็นข่าวใหญ่สนั่นสนมกันมากเป็นพิเศษ บางครั้งอารมณ์ของผู้หญิงก็มักแปรปรวนจนยากจะเข้าใจ

เขาลุกขึ้นจากเก้าอี้โยก เดินไปหยุดยืนที่ริมระเบียงบ้าน ตอนนั้นภรรยาของเขาและลูกชายวัยสองขวบคงกำลังเพลิดเพลินกันอยู่ที่ไหนสักแห่งภายในไร่

คเซนทร์ รุ่งเรืองวารกิจ อดีตนักสืบเอกชนมือดีที่รู้จักกันในนาม เซน รุ่งเรือง เขาคือเจ้าของไร่

แววตาหม่นเศร้าของเซนเหม่อมองออกไปที่สุดขอบฟ้าตรงเหลี่ยมเขา สมองเริ่มหวนรำลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต ทุกฉากยังคงวนเวียนอยู่ในห้วงความคิด หนึ่งในนั้นคือภาพเอมิกา อดีตเลขานุการจอมแฉแต่เจ้าระเบียบของเขา ที่กำลังตก

เป็นข่าวดังบนหน้าหนังสือพิมพ์ ชาวเหตุการณ์สุดสลดที่หนังสือพิมพ์พาดหัวตัวโต ว่า *อย่างสลด* ของ *สาวโสดซีเมาะทำกับแก้มักกลางดึก แก๊สระเบิดวอดทั้งหลัง*

เขารู้สึกเสียใจในความเคราะห์ร้ายของเอมิกา แม้ว่าเธอไม่ค่อยได้มีส่วนร่วมในการสืบคดี แต่เธอก็เป็นเพื่อนร่วมงานคนสำคัญของเขามาโดยตลอด

หลังเสร็จจากคดีใหญ่เมื่อสองปีก่อน เซนวางมือและถอนตัวออกจากวงการนักสืบ มารับช่วงธุรกิจไร่รุ่งนกลางหุบเขาสงบสุข จากเจ้าของเดิมซึ่งเคยเป็นผู้ร่วมสืบคดีในครั้งนั้น เขายังได้ปลุกต้นรักกับดอกเตอร์ลัลนา ธรรมธัช อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดัง บุตรสาวแสนสวยของศาสตราจารย์ ดอกเตอร์สรรพ ธรรมธัช ที่เซนรับอาสาคลี่คลายปริศนาการตายอย่างลึกลับ กว่าคดีที่ซับซ้อนครั้งนั้นจะจบลง ทั้งเขาและเธอก็แทบเอาชีวิตไม่รอด

แม้ว่าเซนจะวางมือจากวงการนักสืบมาแล้วกว่าสองปี และเลิกยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง แต่เอมิกายังถือว่าเขาเป็นเจ้านายอยู่เสมอ เธอจะแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนครอบครัวของเซนอย่างน้อยเดือนละครั้ง หรืออาจจะสองครั้ง หากเธอทนคิดถึง *คีรี* ลูกชายวัยกำลังน่ารักของเซนไม่ไหว

คีรีอายุสองขวบ อีกไม่กี่เดือนก็จะเข้าโรงเรียนอนุบาล เสียงเจรจาของเด็กน้อยที่กำลังหัดพูดสร้างความสุขให้แก่ทุกคนที่นี่ ลูกชายคนเดียวของเซนและลัลนา ภายนอกมองดูแล้วก็เหมือนเด็กวัยสองขวบทั่วไป แต่ภายในนั้น พระเจ้ากลับสร้างร่างกายของเด็กน้อยให้เกิดมามีตำหนิ คีรีเป็นโรคการทำงานของไตบกพร่อง ซึ่งวิธีที่จะรักษาให้หายขาดได้มีอยู่วิธีเดียว นั่นก็คือต้องผ่าตัดเปลี่ยนไตใหม่ให้เขา เรื่องนี้ นอกจากเซนและภรรยา คนที่รู้ดีอีกคนหนึ่งก็คือเอมิกา

“ป้อ... ค้าบ...”

เซนหันมองไปทางเสียงทักทาย ขณะเด็กน้อยวิ่งมาเกาะแขนข้างหนึ่งของเขา

เซนยิ้มให้ลูกชายตัวเล็ก

“ครับผม”

เขาคุ้มคีรีขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน แล้วหันไปมองลัลนา ที่เดินมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ ตรงริมระเบียงบ้าน

“วันนี้ภูเขาลูกนั้นสวยจังเลยเซน” ลัลลานาพูด

“ครับ สวยมาก คีร์จะต้องแข่งแกร่งเหมือนขุนเขานั้น”

เซนตอบ พลางใช้มือลูบศีรษะลูกชายตัวเล็ก ขณะที่ลัลลานาโอบกอดทั้งสองไว้ในวงแขน

“คุณกำลังคิดอะไรอยู่” เธอถาม

“ผมกำลังคิดทบทวนความหลังบางอย่าง”

“เรื่องของเอมิกาหรือคะ”

“อืม...เพื่อนผู้โชคร้ายของเรา ถึงเธอจะทำอะไรขึ้นมา แต่ก็เป็นคนดี”

“คะ เอมิกาเป็นเพื่อนที่ดีของเรา ดูเธอจะรักคีร์ไม่น้อยกว่าเราสองคนเลย”

“เมื่อวานดูคุณรีบๆ มีเรื่องอะไรที่ตัวอำเภอรอบหรือเปล่า” เซนหันมาถาม

“อ้อ เปล่าหรอกคะ แค่ธุระเล็กน้อยที่ต้องรีบไปทำให้เสร็จ ไม่ใช่เรื่องสำคัญใหญ่โตอะไรหรอก”

เซนพยักหน้ารับเข้าใจ แล้วหันกลับไปมองเหลี่ยมเขาที่ตระหง่านอยู่ไกลลิบตรงหน้า ได้ยินเสียงคีร์พูดอะไรบางอย่างถึงภูเขาลูกนั้น ขณะโอบมือไปมา

3

บุญส่งเริ่มหงุดหงิด ขณะนั่งอยู่ต่อหน้าสารวัตรสืบสวนสอบสวน นี่เป็นวันที่สามแล้วที่ต้องเสียเวลาในการนอนกลางวัน เมื่อเขาต้องเดินทางมานั่งตอบคำถามเดิม ๆ ซ้ำซากบนสถานีตำรวจแห่งนี้

“คุณแน่ใจนะ ว่าไม่มีใครอยู่ในรถของเธอดี” คือคำถามจากสารวัตรสืบสวนที่กำลังสอบสวนเขา หลังจากร้อยเวรถามเขาไปแล้วเมื่อสองวันก่อน

“โอ้ ท่านสารวัตรครับ ผมบอกไปแล้วไงว่าเธอมาคนเดียว และก็เมามากด้วย”

“เท่าที่คุณรู้จักเธอ เธอเมาหย่าเปแบบนี้ทุกคืนหรือเปล่า”

“เปล่า เธอจะสุดเหวี่ยงอย่างนี้ก็เฉพาะแต่วันหยุดเท่านั้น เท่าที่ผมสังเกต เธอจะเมากลับมามากๆ ในคืนวันเสาร์ หรือบางคืนก็วันศุกร์ ผมก็ยังแปลกใจที่รถเธอไม่เคยชนเลยสักครั้ง ถึงเสียงจะอ้อแอ้ พุดจาวกวนไปบ้าง แต่ก็คุยกับผมรู้เรื่อง และเธอยังครองสติได้ดี ขับรถเข้าไปจอดในบ้านของตัวเองได้ทุกคืน”

“แล้วเพื่อนเที่ยวของเธอล่ะ คุณเคยเห็นบ้างไหม”

“สารวัตรคงหมายถึงเพื่อนผู้ชาย”

นายตำรวจสายตึระะ “เปล่า ผมไม่ได้หมายถึงเฉพาะเพื่อนชาย แต่หมายถึงเพื่อนทั่วไป รวมถึงพวกกะเทย หรือเพื่อนหญิง เธออาจจะเป็นเลสเบี้ยนก็ได้ ใครจะไปรู้”

คำว่าเลสเบี้ยนทำให้ รปภ. หนุ่มเริ่มลังเล

“เอ...ไม่รู้สิ เรื่องนี้ผมก็ไม่แน่ใจ เธอไม่เคยพาใครกลับมาด้วย แต่เคยเล่า

ว่าเพื่อนในกลุ่มเป็นหญิงโสดวัยใกล้คานทองทั้งนั้น แล้วก็ประมาทคออ่อนด้วย”

สาววัตรเงียบไปขณะเคาะแป้นพิมพ์โน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์ จดบันทึกการสอบสวน
เกือบหนึ่งนาทีจึงเอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง

“คุณยืนยันนะ ว่าในรถคันนั้นไม่มีใครอีกนอกจากเธอ”

“ยืนยันครับ ว่าไม่มี”

“แต่อาจจะมีใครแอบมาหลบอยู่บนเบาะหลังก็ได้”

“ไม่มี ที่เบาะหลังมีแต่ขวด”

“ขวดอะไร” สาววัตรสืบสวนรีบซัก เหมือนได้เจอหลักฐานใหม่

“ขวดเบียร์ครับ”

“เบียร์อะไร”

“อ้อ เธอบอกผมว่าเป็นเบียร์ไฮ...ไฮ...”

“ไฮเนเกน”

“ใช่ ๆ เบียร์ไฮเนเกน สาววัตรก็ชอบดื่มหรือครับ”

“เออ...แต่นอกเวลาราชการนะ แล้วคุณรู้ได้ใจว่ามีเบียร์วางอยู่เบาะหลัง”

“โอ้ ผมก็บอกไปสองรอบแล้วกับร้อยเวร ว่าเธอหมุนกระจกรถลงมาอ้าก แล้ว
ก็ชี้มือบอกผม ว่ายังเหลือเบียร์อีกสามขวดบนเบาะหลัง”

“แล้วคุณก็มองเข้าไปในรถเธอ”

“ใช่ ผมมองตามเข้าไป ไม่เห็นมีใครอีกที่เบาะหลัง นอกจากเบียร์สามขวด
ที่ไพล่ออกมาจากถุงพลาสติกนั้น”

“แล้วเธอพูดอะไรกับคุณอีก นอกจากบอกว่ามีเบียร์อีกสามขวดที่เบาะหลัง”

“เธอบอกว่าจะกลับไปดื่มที่บ้าน”

“บอกว่าจะไปดื่มต่อ แล้วอะไรอีก”

“เธอยังบอกอีกว่า ในตู้เย็นที่บ้านเธอมีเสเบียงเพียบ จะลงมือทำกับแก้มเอง”

“ต่อจากนั้นล่ะ”

“เธอบอกลาผม แล้วก็กระซากรถออกไป”

“ภายในเวลาครึ่งชั่วโมง คุณแน่ใจนะว่าไม่มีรถคันไหนขับตามเข้าไปอีก”

“ไม่มีครับ ไม่มีแน่ ๆ ผมนั่งอยู่ที่ป้อมยามตลอด”

“คุณหลับยามหรือเปล่า”

รปภ. นุ่มซักสีหน้าทันที ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยพอใจกับคำถาม

“ผมเป็น รปภ. มีจรรยาบรรณนะครับ ไม่เคยหลับยามตลอดชีวิตการทำงาน สิบกว่าปี”

“เออละ ผมเชื่อ หลังจากนั้นก็เกิดระเบิดขึ้น พร้อมกับไฟไหม้ที่บ้านของเธอ ในอีกครึ่งชั่วโมงต่อมา”

“ครับ”

“คุณแน่ใจนะว่ามีแค่นี้ ไม่หลงลืมอะไรไป”

“โอ้ สารวัตรครับ เรื่องมีแค่นี้จริง ๆ สาบานได้”

สารวัตรสีบสวนเคาะแป้นพิมพ์เป็นครั้งสุดท้ายแล้วเงยหน้าขึ้น

“ขอบคุณมากครับคุณบุญส่ง ต้องขออภัยด้วยที่ทำให้คุณต้องเสียเวลา พักผ่อนในตอนกลางวันเช่นนี้ ที่เราต้องผลัดเปลี่ยนกันสอบสวนคุณถึงสามคน ก็เพื่อหาข้อพิรุธในการตอบคำถาม เพราะคุณเป็นคนสุดท้ายที่ได้คุยกับเธอก่อนเกิด อุบัติเหตุขึ้น แม้เราจะใช้คำถามทวนไปบ้าง แต่คุณก็ตอบได้ดี ไม่มีพิรุธหรือข้อสงสัยใด ๆ ว่าคุณอาจมีส่วนพัวพันกับเรื่องนี้ หวังว่าคุณคงเข้าใจนะครับ”

“ครับผม ผมยินดีให้ความร่วมมือเสมอ” บุญส่งพูดด้วยความโล่งใจ ก่อนถามกลับ “เอ่อ...สารวัตรครับ แล้วคดีนี้จะเป็นยังไงต่อครับ”

“เมื่อไม่มีผู้ต้องสงสัยหรือพยานให้สอบเพิ่มเติม เราก็คงต้องสรุปสำนวนคดี ว่าเป็นอุบัติเหตุ”

“จากแก๊สระเบิดหรือครับ”

“ก็คงทำนองนั้นแหละ ก็เธอบอกคุณไม่ใช่หรือว่าจะลงมือทำกับแก้มเอง เธออาจเมามากถึงขนาดลืมนิดแก๊ส หรืออาจจะเผลอไปทำแก๊สรั่วก็ได้”

“ใช่ครับ ใช่ เธอบอกผมว่าจะทำกับแก้มเอง”

“เล่นกับวัตถุไวไฟมันก็อันตรายอย่างนี้แหละ เออละ คุณกลับบ้านได้ เราคงไม่รบกวนเวลาคุณอีก” สารวัตรสีบสวนบอก

บุญส่งลุกขึ้นยกมือไหว้ด้วยความโล่งใจ แล้วเดินออกจากห้องไปโดยไม่หัน กลับมามองอีก